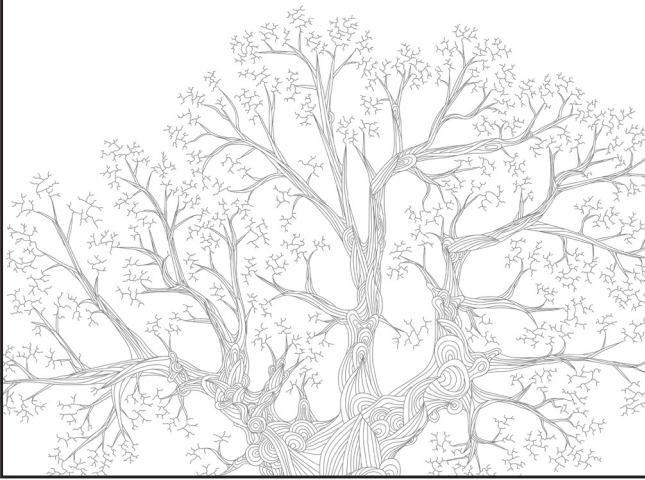

I

először jön a szerelem

TÜNDÉRMESÉNK 1968-BAN, egy kukássztrájk idején kezdődik. Februárban a New York-i köztisztasági alkalmazottak nyolc napon át nem ürítették az utcai szemégyűjtőket. Százezer tonna háztartási hulladék borította az utcákat és a járdákat. Patkányok versenyeztek a reggeli kocogókkal. Lángoló szeméttárolóktól forrt a levegő. Az öt kerület belefulladt a mocsokba. Mégis valami bizarr mágia járta át a levegőt, mert ekkoriban ismerte meg egymást Lillian és Brian. Mindketten messzi földekről érkeztek Queensbe, hogy új otthonra leljenek, és egyikük sem tudta volna megjósolni, mennyi szörnyű és csodálatos dolog kezdete lesz ez a szerelem.

Lillian Kagwa a messzi Ugandából érkezett, míg Brian West a nem kevésbé távoli Syracuse területéről. Kelet-Afrika lánya és New York állam északi részének fia a Northern Boulevard egyik lepukkant modellügynökségén találkozott. Egyikük sem modell volt.

A szemetessztrájk idején Lillian titkárnői állást kapott az ügynökségnél, és ő fogadta a vendégeket. Kellemes látványt nyújtott az egyhetes szeméttel szegélyezett utcáról belépő ügyfeleknek. Brian pártfogótisztként alkalmanként meglátogatta az ügynökség feltételesen szabadlábra helyezett alapítóját, Pavel Aresenyevet, aki négy évet ült csalásért. Brian nem hitte, hogy Pavel jó útra tért. De ezúttal nem Mr. Aresenyevre, hanem a bájos titkárnőre figyelt, aki érkezésekor

fogadta. Mintha virágzó rózsára lelt volna egy szeméttelenen. Brian azon a héten négyszer ugrott be az ügynökségre.

Bár azonnal megtetszett neki a lány, Brian minduntalan rosszul ejtette a családnevét, Lillian pedig sokszor összekeverte őt más fehér férfiakkal. Nem éppen sorsszerű egymásratalálás. De Brian West – alacsony, zömök és kitartó fickó – nem akart lekopni. És azokon a napokon, amikor nem bukkant fel, Lillian azon kapta magát, hogy hiányzik neki a férfi.

Lillian Kagwa Jinjából érkezett, Uganda második legnagyobb városából, ahol átélte az ország felszabadulását a brit gyarmatosítók alól, majd a nemzeti erőt képviselő Milton Obote rémuralmát. Obote a hadsereggel és titkosrendőrségével, az Általános Szolgálati Egységgel irányította az országot. Bárhol is jártak, gonoszság sarjadt a nyomokban.

1967-ben Lillian három unokatestvérével Kampalába, a fővárosba tartott, amikor megállította őket három férfi, akik azt állították magukról, hogy a titkosrendőrség tagjai. Mind a négyen szótlanul várták, amíg ellenőrzik az irataikat, aztán az egyik titkosrendőr megparancsolta Lillian egyetlen fiú unokatestvérének, Arthurnak, hogy nyissa ki a csomagtartót. Arthur vonakodott magára hagyni Lilliant és az unokatestvéreit, ezért nem engedelmeskedett azonnal. A titkosrendőr a következő pillanatban behajolt a kocsiba, és habozás nélkül hasba lőtte Arthurt.

Lillianéket pár másodpercre elvakította a torkolattűz és megsüketette az éles dörrenés, de még így is érzékelték, hogy a titkosrendőr, aki elsütötte a fegyvert, az indítókulcs felé nyúl. A kormánykeréknél ülő Lillian azonnal a gázra lépett, és félig vakon száguldani kezdett a kétsávos úton, akár egy részeg. A titkosrendőrök leadtak néhány lövést a kocsira, de nem tudták üldözőbe venni, mert kifogyott a benzinük. Azért állítottak fel ellenőrző pontot, hogy megfelelő járművet szerezzenek, és kénytelenek voltak megvárni, amíg megint arra téved valaki.

Lillian fél óra alatt Kampalába ért, mindvégig tövig taposta a gázt. De Arthur addigra rég meghalt. Egy ilyen esetnek még különösebb hírértéke sem volt. Egész Uganda alámerült a tébolyban, és Lillian

nem kért belőle. Szerencsére egy év múlva megkapta az amerikai vízumot.

1968-ban érkezett New Yorkba. Huszonöt éves volt, és senkit sem ismert, de az ugandai brit uralomnak köszönhetően jól beszélt a királyi angolt, ami egyszerűbbé tette a beilleszkedést. Mr. Aresenyev részben azért is fogadta fel Lilliant az ügynökséghez, mert a lány nála sokkal folyékonyabban beszélt a nyelvet. Lillian pedáns angolja az egész üzletet törvényesebb és megbízhatóbb színben tüntette fel, Brian West pedig nem tévedett: kamu volt az egész. Lillian ezt persze nem sejtette, amikor elfogadta az állást, csak annyit tudott, hogy a minimálbér kétszeresét kapja, három dollárt óránként. Ugandában semmilyen munkát nem bírt szerezni, ezért kapva kapott az alkalmon. Mi egy kukásztrájk a törvény által szentesített gyilkosságokhoz képest?

A Káprázat Modellügynökség a Queensboro Plaza közelében üzemelt, egy első emeleti, ablaktalan irodában, távol a nagymenő divatvilágtól, ám annál elérhetőbb közelségben a queensi munkásosztály számára. A modelljelöltektől csak egy igazolványképet vártak el, és máris csatlakozhattak az ügynökséghez. Szerencsére Mr. Aresenyevnek pont volt helyben egy kis stúdiója, ahol néhány dollár fejében személyesen kapta lencsevégre őket. Egyes fiatalabb hölgyeknek felajánlotta, hogy szívesen elkészíti a fotókat munkaidő után, amikor már csak ketten maradtak az irodában. Az egész utca úszott a szemétben, de a Káprázat Modellügynökség mástól büzlött. Az egyetlen becsületes dolog az egészben az a kelet-afrikai hölgy volt, aki felvette a telefont.

Mr. Aresenyev üzlete szépen virágozhatott volna, éveken át magához csábítva a reményteli ifjú hölgyeket, csak az a rohadt tartótiszt ne fészkelte volna be magát. Hogyan csaljon az ember nyugodtan, ha minden második nap felbukkan egy zsaru? Brian West ártott az üzletnek. Mivel a tiszt Lillian miatt járt oda, Lillian is ártott az üzletnek. Ezért Mr. Aresenyev kirúgta. Nem volt okos húzás, de ki mondta, hogy Mr. Aresenyev okos ember? Brian egy Onondaga megyei nyomozóval, Javerttel könyörtelenül Pavel nyomába eredt. Az, hogy pénzt kért fotóért, önmagában nem lett volna törvénytelen, de a stúdió engedély

nélküli üzemeltetésével megszegte a feltételes szabaddlábba helyezés feltételeit. Pavel Aresenyev újra rács mögött találta magát. Brian West dicséretet kapott. Lillian Kagwa új állást keresett.

A lány Manhattan belvárosának egyik ügyvédi irodájában helyezkedett el titkárnóként, jóval kevesebb bérért. Kisebb lakásba költözött. Minden kapcsolatot megszakított Briannel. Miatta vesztette el jól fizető állását, és miatta kellett fél órával többet ingáznia, szóval nem, kösz Brian, nem érdekel sem a vacsora, sem a mozi. Lillian amúgy is fiatal volt, és New Yorkban élt, ami sokkal több szórakozást tartogatott számára, mint Jinja valaha is. 1968-ban ismerte meg Briant, de az első igazi randira csak nyolc évvel később került sor.

Brian West tartotta a távolságot, és egy kerülettel arrébb, Staten Islanden bérelt lakást, de nem bírta kiverni a nőt a fejéből. Miért nem? Képtelen volt megmagyarázni. Mintha Lillian megbabonázta volna.

Brian West a legkevésbé sem romantikus alkoholista egyetlen gyermekeként nőtt fel. Tizenkét évesen cukorkát árult az Elmwood Színházban, de elkövette azt a hibát, hogy büszkén eldicsekedett apjának, Franknek a keresetével. Azt hitte, majd kap érte egy vállveregetést, néhány kedves szót, ehelyett az apja a saját nappalijukban kirabolta. Egy rekesz Genesee márkájú sört vett a zsákmányból. Apu és anyu még lefekvés előtt megitták mindet. Ha ilyen családban nősz fel, vagy erős leszel, vagy megtörsz. Vagy mindkettő. Ugyan mennyi idő kívárni valakinek egy sértődött nő megbékélését, akit a saját apja összevert és ellopta tőle az első fizetését?

1976 végén végre megtörtént. Brian West és Lillian Kagwa randira mentek. Megismerkedésük és a kukássztrájk idején mindketten huszonöt évesek voltak, ekkorra betöltötték a harminchármat. Lillian a köztes időben több férfit megismert, de Brian jól jött ki az összehasonlításokból. Keményen dolgozott, nem ivott, spórolt és rendszeresen fizette a kölcsönöket. Különös, hogy Lillian értékelni kezdte ezeket a vonásokat. Az egyetlen probléma akkor merült fel, amikor vacsora közben Brian elárulta, mennyire vágyik egy gyerekre, hogy férj és apa

lehesen. Amikor a Káprázatban meglátta Lilliant, rögtön tudta, hogy nagyszerű anya válna belőle. A vacsora végén Lillian finoman jelezte, hogy ez az első randijuk. Az esküvő szervezésével legalább a mozi végét megvárhatnák. Brian javára legyen mondva, nem sértődött meg, és nem lett dühös, csak nevetett. Nem tudta, de Lillian abban a másodpercben zárta a szívébe.

A *Rocky*t nézték. Lillian nem ezt a filmet választotta volna, de a közepétől elkezdte élvezni. Önmagát látta a vásznon. Az elszánt álmodozót. Mert a film erről szólt, és Lillian álmodozó volt. Legalábbis annak gondolta magát. Talán Brian sem véletlenül vitte el erre a filmre. Hanem azért, hogy valamit megmutasson magából, amit nem tudott megfogalmazni. A férfi elmesélte, hogyan rabolta ki az apja, Lillian elmondta, hogyan lőtték le Arthurt, és most mindketten itt ültek egy sötét mozi-teremben a Times Square-en. Együtt. Két nagy túlélő. Olyan valószínűtlennek tűnt, hogy egymásra akadtak, mint egy réges-régi mítosz. A sötétben Lillian megfogta Brian kezét. Bár még további három óráig nem feküdtek le egymással, elmondható, hogy az első és egyetlen gyermekük abban a pillanatban fogant. Egy gondolat, egy ötlet, egy közös álom; szülőnek lenni mese, amelyet két ember együtt kezd el mondani.

1977 áprilisában Lillianen már látszott, hogy terhes. Brian talált egy kétszobás lakást Jackson Heightsban. Fiuk szeptemberben született meg. Brian szerint a Rocky furcsa név lett volna egy mulatt srácnak, ezért inkább Apollónak keresztelték el. Imádta dajkálni a csecsemőt, kedves szavakat búgott a fülébe: „Te vagy a nagy Apollo isten. Jó éjszakát, napocskám!” És boldogan éltek, amíg... Szóval még pár évig.

Mert Apollo negyedik születésnapjára Brian Westnek nyoma veszett.

Nem egy másik nő miatt lépett le, nem költözött vissza Syracuse-ba sem. Egyszerűen mintha kitörölték volna a világból. Nem akadt a nyomára senki, mert nem hagyott nyomokat, sem morzsákból szórt ösvényt, sem bankszámlabizonylatokat. Eltűnt. Köddé vált. Megszűnt létezni.

Apollo születésekor azt hitték, itt a mese vége, de tévedtek. A neheze csak most következett.

KÖZVETLENÜL BRIAN ELTŰNÉSE UTÁN Apollót visszatérő álmom kezdte kísérteni. Mivel a fiú még csak négyéves volt, Lillian nem igazán tudta kivenni a részleteket. Valamennyit összerakott a rémült gyermek bő lére eresztett éjszakai hadarásából. Kopogtatnak az ajtón. Apollo kinyitja, és egy férfi ront be a házba. Letérdel a fiú elé. Leveszi magáról az arcát. Az apja vonásai bukkannak fel a levett arc alól. Brian West kinyitja a száját, amelyből köd gomolyog elő. Apollo nézi az apja szájából ömlő füstöt, és sírni kezd. A köd betölti a lakást, amíg már szinte látni sem lehet tőle. Apja a karjába veszi. Víz zubogása hallatszik, hangosan, mint egy vízesés. Apollót átviszi apja a ködön. Végre megszólal. Ebben a pillanatban Apollo üvöltve riad fel.

Heteken át minden éjjel ugyanez a rémálmom gyötörte Apollót. Nem akart többé aludni, és Lilliannek sem jött álmom a szemére, mert tudta, hogy négyéves fiára hamarosan rátör a lidércnyomás.

Velem jössz!

Brian West ezt mondta Apollo álmában.

Miközben vigasztalni próbálta, Lillian megkérdezte a fiát, miért rémisztik meg ennyire ezek a szavak. Csontig hatoló választ kapott. A fiú nem a félelemtől kiáltott fel. Hanem a vágyakozástól.

– Miért nem vitt magával, amikor elment? – tudakolta újra és újra a fiú.

A rémálom egy idő után nem tért vissza többé, vagy Apollo nem beszélt róla. Az élet ettől kezdve beállt az új kerékvágásba. Lillianből gyermekét egyedül nevelő anya lett, ami egyszerre volt nehéz és nemes feladat, teljes állásban dolgozott, és mellette tanult, hogy megszerze a jogreferensi képesítést. Apollo könyvmoly lett, kissé zárkózott, és óvatos.

Így bukdácsoltak keresztül az életen nyolc éven át. Mire Apollo betöltötte a tizenkettőt, már nem beszéltek Brian Westről, és nem is tervezték felhozni életük hátralévő részében, ám egy délután Apollo üzenetet kapott a férfitől. Egy ajándékot.

1989 ŐSZÉN TÖRTÉNT, amikor Apollo Kagwa az első évet taposta a flushingi gimnáziumban. Miután Brian eltűnt, Lillian újra felvette a leánykori nevét, és még szép, hogy a fiát is megváltoztatta. Apollo hivatalosan is Kagwa lett. A West nevet örökre kitörölték az életükből.

Még egy magának való, óvatos gyerek is, mint Apollo, szerezhet barátokat. Lett két nagy cimborája, és jól ment neki az amerikai történelem, amelyet Mr. Perrault tanított. Lillian megszerezte a jogreferensi képesítést, és Manhattan belvárosában jobb állást kapott egy másik ügyvédi irodánál. De a munkaidő hosszú volt, néha csak este nyolcra ért haza. Akkoriban nagy téma volt a *kulcsos gyerek* fogalma. Felnőttek hüledeztek rajta a *Donahue* tévéshow-ban. Elítélték a dolgozó anyákat, akik tönkretették szegény gyermekeik életét, csak mert valamiből élniük is kellett.

Apollo úgy töltötte a délutánjait, mint azok a gyerekek szokták, akiknek nem kell azonnal hazamenniük. Beugrott egy közeli étkezdébe, ahol bedobott néhány negyeddollárost a játékgépbe, chipset és üdítőt vett egy bódénál, a Colden Street sarkán lógott, és beszállt baseballozni. Játszott néhány órát, aztán elindult hazafelé. Az igazat megvallva egy-két napja nem fürdött, és a futásban annyira megizzadt, hogy a saját szagát sem bírta. Épp megnyitotta a vizet és félmeztelenre vetkőzött, amikor hangos kopo-

gás verte fel a házat. Eldöntötte, hogy nem nyit ajtót – lehet, hogy csak egy szomszéd, aki az anyját keresi –, de a kopogás még hangosabb lett. A forró víz gőzölgött a zuhanyrózsa alatt. Apollo úgy lépett ki a fürdőszobából, mintha ködfelhőből bukkanna elő.

A lakás felénél tartott, amikor borzongás futott végig a hátán. A dörömbölés nem akart abbamaradni, és ahogy Apollo hátranézett, látta, hogy a gőz kiárad az előszobába, mintha őt követné. Kábának érezte magát. Mintha tudtán kívül átlépett volna valaki álmába. A sajátjába. Belehasított a felismerés. Ezt az álmot látta kisgyermek korában, minden egyes éjszaka. Hány éves is lehetett? Három vagy négy? Kopognak az ajtón, zubog a víz, a lakást megtölti a köd...

Az ajtóhoz rohant. Mire odaért, a kopogtatásnak hirtelen vége szakadt.

– Várj! – suttogetta, de közben tők hülyének érezte magát. Ennél már csak akkor érezte magát hülyébbnek, amikor megismételte.

Az apja nincs ott az ajtó túloldalán. Az apja nincs ott az ajtó túloldalán. Az apja nincs.

Apollo mégis elfordította a zárat. Mintha zsugorodni kezdett volna. Hogy nyitotta ki az ajtót álmában? Hogyan érte el a felső zárat kis korában? Egy álomban minden lehetséges. Talán elaludt a fürdőszobában, és most ül a kádban, ez a régi álom pedig agyának valami véletlenszerű elektromos kisülése miatt újra felszínre került. Úgy döntött, nem érdeklí. Van valami felszabadító abban, ha tudod, hogy egy álomban jársz. Ha mást nem, kinyithatja az ajtót, újra láthatja az apját, és emlékezhet a vonásaira. Már úgymint elfelejtette. Kinyitotta az ajtót, de apjának híre-hamva sem volt.

Viszont a küszöbön egy doboz hevert.

Apollo kihajolt az ajtón, hátha megpillanthatja álombéli apját a lépcsőházban. De egy lelket sem látott. Újra a dobozra nézett. A vastag kartonon fekete filccel felírva az állt: *Fantazóna*.

Apollo letérdelt. Felvette a dobozt – nem volt nehéz –, és bevitte a lakásba. A doboz tartalma ide-oda csúszkált odabent. A fiú leült a szőnyegre a nappaliban. Kinyitotta az ajándékot.